



רע"פ 482/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 482/16

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 22.12.2015, בע"פ 36987-05-15, שניתן על-ידי כב' השופטים: א' טל - נשיא; ז' בוסתן; ו-ד"ר ש' בורנשטין

בשם המבקש:

עו"ד נחמי פיינבלט

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: א' טל - נשיא; ז' בוסתן; ו-ד"ר ש' בורנשטין), בע"פ 36987-05-15, מיום 22.12.2015, בגדרו התקבל בחלקו ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בכפר סבא (כב' השופטת נ' בכור), בת"פ 6455-07-13, מיום 16.4.2015.

רקע והליכים קודמים



2. המבקש הורשע, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בריבוי עבירות של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, בין השנים 2011-2013, נהג המבקש, בן זוגה של אמה של ל', ילידת 1998 (להלן: הקטינה), לבצע בקטינה מעשים מגונים, בכך שהיה מאונן מולה; מלטף ונוגע באיבר מינה ובאיבריה המוצנעים; ונושק לה בפניה. עוד נטען, כי המבקש הציע לקטינה כסף, על מנת שלא תספר לאיש על מעשיו.

3. בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם את חומרת מעשיו של המבקש, עמד בית משפט השלום על הערכים המוגנים שבבסיס העבירות שבהן הורשע, ובכללם הרצון להגן על גופם, שלומם, כבודם ונפשם של הקטינים, ובפרט בתוך גדרי התא המשפחתי. בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות, כמו גם לרף הענישה המינימלי הקבוע בחוק, קבע בית משפט השלום כי מתחם הענישה למעשיו של המבקש נע בין 10 ל-30 חודשי מאסר בפועל. בשלב זה, ציין בית משפט השלום כי במעשיו של המבקש גלומה חומרה יתרה. נקבע, בהקשר לכך, המבקש ניצל את כוחו, מעמדו וקרבתו אל הקטינה, על מנת לספק את יצריו המיניים. עוד הדגיש בית משפט השלום, כי המבקש נהג לתכנן את מעשיו, באשר הוא היה ממתין ל"שעת כושר", במהלכה יוכל לשהות ביחידות עם הקטינה. לכך יש להוסיף, לשיטתו של בית משפט השלום, את העובדה כי המבקש לא עשה כל מאמץ על מנת לתקן את הנזקים הקשים שנגרמו לקטינה, והוא אף עודנו מטיל את האשמה בגין מעשיו על אמה של הקטינה. על רקע הדברים האלה, ובשים לב לעברו הפלילי המכביד של המבקש, הכולל הרשעות בעבירות מין, רכוש, מרמה ואלימות, קבע בית משפט השלום כי יש להחמיר בעונשו של המבקש במידה ניכרת, ולחרוג לחומרה ממתחם הענישה שנקבע. לפיכך, דן בית משפט השלום את המבקש ל-40 חודשי מאסר לריצוי בפועל. עוד הושתו על המבקש, 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, את העבירה שבה הורשע; פיצוי כספי למתלוננת, בסך ₪ 25,000; וקנס כספי, בסך ₪ 2,000 או 60 ימי מאסר תמורתו.

4. המבקש ערער על תוצאה זו לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, וערעורו נדחה, ביום 22.12.2015. יצוין, כי תחילה ערער המבקש גם על הרשעתו וביקש לחזור בו מהודאתו, ואולם, בהמשך קיבל המבקש את המלצת בית המשפט המחוזי ומיקד את ערעורו בעניין חומרת העונש בלבד. לאחר שמיעת טענות הצדדים, קבע בית המשפט המחוזי כי יש מקום להקל בעונשו של המבקש, וזאת לנוכח החריגה שביצע בית משפט השלום ממתחם הענישה שנקבע למעשיו של המבקש. משכך, ומבלי להתעלם מכלל השיקולים המצדיקים את החמרת עונשו של המבקש, עליהם עמד בית משפט השלום בגזר דינו, החליט בית המשפט המחוזי להפחית את עונשו של המבקש ל-27 חודשי מאסר בפועל (במקום 40 חודשים). יתר חלקי גזר דינו של בית משפט השלום נותרו על כנם.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה שלפניי, טען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שהפחית שלושה חודשים בלבד מן הרף העליון של מתחם הענישה שנקבע בעניינו. לשיטתו של המבקש, היה ליתן משקל רב יותר לקולת העונש להודאתו באשמה שחסכה זמן שיפוטי יקר. עוד נטען, כי בית משפט השלום הסתמך על נתון שגוי בעת גזירת דינו של המבקש, בדבר היותו של המבקש תחת צו פיקוח, בעת ביצוע העבירות. המבקש הדגיש, כי בית המשפט המחוזי גזר את עונשו בהתחשב בכך שעונשו המקורי עמד על 40 חודשי מאסר בפועל. ואולם, כך נטען, היה על בית המשפט המחוזי לקבוע את עונשו של המבקש בשים לב לכך שהרף העליון של המתחם עומד על 30 חודשי מאסר בלבד.



6. הלכה היא, כי בקשות רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבלנה במשורה, ורק באותם מקרים חריגים המעוררים שאלה משפטית עקרונית או סוגייה ציבורית בעלת השלכות רחבות, החורגת מעניינם הקונקרטי של הצדדים להליך, או כאשר קם חשש מפני עיוות דין ממשי או אי-צדק מהותי שנגרם למבקש (רע"פ 8340/15 פלונית נ' מדינת ישראל (21.1.2016); רע"פ 280/16 רדיע נ' מדינת ישראל (19.1.2016); רע"פ 271/16 שפיר נ' מדינת ישראל (17.1.2016)). לאחר שבחנתי את הבקשה שלפניי על נספחיה, נחה דעתי כי אין היא עונה על אמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור בפני בית משפט זה. זאת שכן, בקשה זו אינה מעוררת כל שאלה משפטית כבדת משקל; היא נוגעת במובהק לעניינם הפרטני של הצדדים לה; ואין מתעורר חשש מפני עיוות דין או אי-צדק מהותי שנגרם למבקש.

עוד יש להזכיר, כי הבקשה מופנית בכללותה נגד חומרת העונש אשר הושת על המבקש. נקבע, בהקשר זה, כי לא תינתן רשות לערער ב"גלגול שלישי" על חומרת העונש, אלא במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (רע"פ 5658/15 סמירנוב נ' מדינת ישראל (24.8.2015); רע"פ 5205/15 טנוס נ' מדינת ישראל (9.8.2015); רע"פ 3998/15 פלוני נ' מדינת ישראל (28.6.2015)). במקרה דנן, לא נעשתה כל סטייה ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות, ובוודאי שאין מדובר בסטייה קיצונית ממדיניות זו.

די בטעמים אלו כדי לדחות את הבקשה לרשות ערעור שלפניי.

7. מעבר לכך, אציין כי לא מצאתי כל ממש בטענותיו של המבקש, גם לגופו של עניין. לטעמי, העונש אשר הושת על המבקש, בסופו של יום, מאזן כדבעי בין כלל השיקולים הצריכים לעניינו. בית המשפט המחוזי מצא, כי אין להטיל על המבקש את העונש המרבי בהתאם למתחם הענישה, וזאת, מן הטעם שהמבקש הודה במיוחס לו, גם אם בשלב מתקדם יחסית, ובכך חסך זמן שיפוטי נוסף. יחד עם זאת, בית המשפט המחוזי קבע, ובצדק, כי יש להשית על המבקש עונש המצוי בסמוך לרף העליון של מתחם הענישה, עקב מידת הפגיעה במתלוננת; ולנוכח הערכת המסוכנות הנשקפת מן המבקש. דומה, אפוא, כי בית המשפט המחוזי נתן דעתו לכלל השיקולים הרלוונטיים לצורך גזירת העונש, וגזר על המבקש עונש ראוי ומידתי. לפיכך, אין כל הצדקה להקלה נוספת בעונשו של המבקש.

8. סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, י"ד בשבט התשע"ו (24.1.2016).

ש ו פ ט